

ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἦσαν ποτε δύο γείτονες ἡγεμόνες, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καλοὶ φίλοι μεταξύ των. Συχνάκις ἐκένωσαν τὰ ποτήριά των εἰς τὴν αἰωνίαν φιλίαν των.

Μίαν φορὰν ὁ δασοφύλαξ τοῦ ἐνὸς ἐφόνευσε λαγῶν, ὅστις εἶχε διαβῆ τὰ σύνορα. Ὁ δασοφύλαξ τοῦ ἄλλου ἔτρεξεν, ἐγεννήθη ἔρις μεταξύ των καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐφθάσε μέχρι τῶν ἡγεμόνων.

Ὁ εἰς ἰσχυρίζετο, ὅτι ὁ λαγὼς ἦτο ἰδικός του, διότι ἐκ τῆς ἰδικῆς του περιοχῆς εἶχεν ἐκρύψει, ὁ δὲ ἄλλος διότι ἐφανεύθη ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του ἐδάφους.

Τούτου ἕνεκα, οἱ ἡγεμόνες ἤρισαν, καὶ ὅτε ἀπεχωρίσθησαν, ἦσαν ἀσπαστοὶ ἐχθροί.

Ἐπῆγαν λοιπὸν πρὸς τοὺς ὑπηκόους των καὶ εἶπον πρὸς αὐτοὺς: «Ὁ γείτων ἡγεμὼν εἶνε ἐχθρὸς μου. Τὸ δικαίον κατεπατήθη βαναύσως, πρέπει νὰ τὸ ὑπερασπίσωμεν, ἄλλως θὰ χαθῇ ὁ κόσμος. Διὸ, κατακρεουργήσατε ὅσους δύνασθε ἀνθρώπους ἐκείνου, πυρπολήσατε τὰς πόλεις του καὶ καταπατήσατε τοὺς ἀγρούς του, ἐν ἀνάγκῃ δὲ φονεύθητε καὶ σεῖς».

Οἱ ἀνθρώποι ὕψωσαν τοὺς πῖλους των καὶ ἐφώνησαν: «Ὅ, τι κάμνει ὁ ἡγεμὼν μας εἶνε καλῶς καμωμένον. Ἐμπρὸς, ἀδελφοί, εἰς τὸν πόλεμον ὑπὲρ τοῦ δικαίου».

Καὶ ἀπ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη ἐξεστράτευσαν κατ' ἀλλήλων τὰ πυροβόλα ἐμυκῶντο καὶ οἱ ἀνθρώποι κατακρεουργοῦντο. Τὰ σπαρτὰ τῶν χωρικῶν ἐποτίσθησαν μὲ αἷμα καὶ καταπατήθησαν. Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο καλὸς κοπρισμὸς, ἔλεγον οἱ οἰκονομολόγοι. Καπνὸς ἐρυθρὸς ἐξήρχετο τῶν πόλεων.... Τότε ἐπῆγεν ὁ εἰς ἡγεμὼν πρὸς τὸν ἕτερον καὶ εἶπεν: «Ἀδελφε, εἶχον ἄδικον καὶ θὰ σοὶ ἀποδώσω τὸν λαγῶν».

Ὁ δὲ λαγὼς εἶχε βεβαίως σαπῇ ἐν τῷ μεταξύ.

Καὶ οἱ ἡγεμόνες ἐώρτασαν μεγάλως τὴν συμφιλίωσιν των. Οἱ κώδωνες ἤχησαν, τὰ πυροβόλα ἐβρόντησαν, λευχεῖμονες κόραι ἔρριπτον ἄνθη, καὶ τὰ παιδιά τῶν σχολείων ἐψάλλον πατριωτικὰ ᾠσματα, ἐγένοντο πολλὰς προπόμεναι εἰς τοὺς ἐνδόξους καὶ ἀδελφωμένους ἡγεμονικούς οἴκους, ὁ δὲ δήμαρχος ἐξεφώνησε μακρότατον πανηγυρικὸν, ἐν τῷ μέσω τοῦ ὁποῦ οἱ ἀκροαταὶ ἀπεκαίμηθησαν κατὰ δὲ τὸ τέλος ἐξύπνησαν πάλιν ὑπὸ τῶν βροντερῶν ζητωκραυγῶν. Ἐκάτερος τῶν ἡγεμόνων ἔδωκεν αὐτῷ παράσημον, καὶ ἡ ὑπόληψις του ἡῤῥησεν ὅσον καὶ ἡ καίλια του.

Ὁ δήμαρχος εἶχεν υἱὸν, ὅστις εἶχε ἐκστρατεύσει ὑπὲρ τοῦ δικαίου, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει πλέον...

(Ἐκ τῶν Νέων Μύθων τοῦ Schlosser)

Η ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΝΘΗ ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ

Ἡ κυριωτάτη τοῦ σιδηροῦ καὶ ἀκαταπονήτου τούτου ἀνθρώπου ἀδυναμία, ἐκτὸς τῆς πρὸς τὰς ὥραιάς γυναικείας μορφῆς, ἦτο καὶ ἡ πρὸς τὰ ἄνθη, δι' ὧν πάντοτε ἦσαν καταστόλιστα τὰ δώματά του. Ἡ ἀδυναμία αὕτη εἶνε γενικὴ τοῦ ἰσχυροῦ τῶν Χοεντζόλλερν γένους, πάντες δ' οἱ πρόγονοί του εἶχον καὶ ἰδιαίτερον ἕκαστος ἀδυναμίαν πρὸς ἐν τι ἄνθος, ὅπερ κατήντα οὕτω τὸ σύμβολον τῆς ἀγάπης του. Οὕτως, ἡ μήτηρ του, ἡ ὥραία βασίλισσα Λουίζα, ἡγάπα περιπαθῶς τὰ εὖσσμα ρόδα, τὰ ὁποῖα δι'

ὅλου τοῦ ἔτους δὲν ἔλειπον ἐκ τῶν αἰθουσῶν της. Καὶ ὁ υἱὸς της λοιπὸν Γουλιέλμος, ἡγάπα μὲν πάντ' τὰ ἄνθη — «Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ἀγαπᾷ τὰ ἄνθη» — λέγει καὶ τὸ πασίγνωστον δημοτικὸν ᾠσμα τὸ περιγράφον τὸν ἥρωα τοῦτον, ἰδιαίτερον ὅμως ἀδυναμίαν ἡσθάνετο πρὸς ἐν τι ἄσπμον, ἀλλὰ καλλίχρουν ἄγριον ἄνθος τῶν ἀγρῶν, τὸν γλαυκὸν κόσμον (Kornblume), ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐφρόντιζον νὰ τῷ προσφέρωσι πανταχοῦ ἀνθοδέσμας καὶ στεφάνους: ὁ δὲ λόγος τῆς τοιαύτης προτιμῆσεως του ἔχει τὴν ἀρχὴν του εἰς συγκινητικὸν τι ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον διηγῆται εἰς τὰ μνήμονεμάτα του, ἡ κυρία τῆς τιμῆς καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀντρώπος τοῦ βίου τῆς βασιλείας Λουίζης κόμησσα Φ. ὁ. Ἦτο θέρους τοῦ 1803, λέγει, ἡ Πρωσία εἶχε θραυσθῇ ἐριστικῶς μετὰ τὴν φοβεράν ἡττάν τοῦ Ἀσσερσταίτ, καὶ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ἐκπτώτως ἐφευγε μετῃ μεταμένη τὰς καταδιωκούσας ὁρδὰς τοῦ Κορσικανοῦ. Ἡ βασίλισσα Λουίζα μετὰ τῶν πέντε τέκνων της, ἐφευγεν ἐπὶ δύο ἀγοραίων ἀμαξῶν ἐκ Τελσίτης εἰς Μεμέλιν. Οἱ τρεῖς νεώτατοι βασιλόπαιδες εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς πρώτης ἀμαξῆς μετὰ τὴν κ. Φ. ὁ δὲ διάδοχος, δωδεκαετής τότε καὶ ὁ δεκαετής ἀδελφός του Γουλιέλμος μετὰ τῆς βασιλίσσης, εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς δευτέρας ἀμαξῆς. Ἡ φυγὴ ἐγένετο μετὰ φόβου καὶ ἐπιμόχθως, διότι αἱ ἀμαξαὶ ἔστεκον ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀποσκευῶν. Ἀφῆνης ἐν τῷ μέσω τῆς πεδιάδος ἐθραύσθη εἰς τροχὸς τῆς δευτέρας ἀμαξῆς ἡ δὲ βασίλισσα καὶ οἱ δύο υἱοὶ της ἐξελθόντες αὐτῆς εὐρίσκοντο ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγωνίᾳ ἐν τῷ μέσω τῶν ἀγρῶν. Ὁ ἀμαξηλάτης ἔτρεξεν εἰς τὸ πλησίον χωρίον νὰ καλέσῃ ἀμαξοπηγὸν τινα πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τῆς ζημίας, ἡ δὲ βασίλισσα μετὰ τοὺς υἱοὺς της ἀπεσύρθησαν ὑπὸ τὴν σκιάν μεμονωμένου δένδρου, ἐν τῷ μέσω σπαρτῶν. Ἐκεῖ τὰ παιδιά, ὅπως παρηγορήσωσι τὴν πλήρη πικρίαν μητέρα των καὶ παίζωσι καὶ αὐτὰ, ἐμάζευον ἐκ τῶν γλαυκῶν τοῦ ἀγροῦ ἀνθῶν τοῦ κυάμου καὶ ἔρριπτον αὐτὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς βασιλίσσης, αὕτη δ' ἐπλεξεν ἐξ αὐτῶν στεφάνους καὶ ἐκόσμησε δι' αὐτῶν τὰς κεφαλὰς πρώτον τοῦ Γουλιέλμου καὶ ἐπειτα τοῦ διαδόχου. Ἡ χαρὰ τῶν παιδιῶν ἦτο ἀνεκλάλητος, ἡ δὲ φιλόστοργγος μήτηρ βλέπουσα τὰ ὥραία των μέτωπα ἀστράπτοντα ὑπὸ τὰ καλλίχροα ἄνθη, ἐγάλασε καὶ αὕτη ὕστερον ἀπὸ τὸσον καιρὸν πικριῶν καὶ πόνου ψυχικοῦ, καὶ ἐγένετο εὐθυμοτέρα». Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἡ βασίλισσα ἠναγκάσθη νὰ παρευρεθῇ εἰς τινα χορὸν τοῦ Ναπολέοντος ἐν Τελσίτῃ. Ἐστόλισε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ στιλβὸς της μετὰ τὰ ἄγρια ἐκείνα τοῦ ἀγροῦ ἄνθη, τὰ ὁποῖα τὸσον ἐπρεψαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν τέκνων της, ἡ δὲ ἐντύπωσις, ἣν ἔκαμεν ἡ ἔκτακτος καλλονὴ της ὑπὸ τὸ κόσμημα τοῦτο, ὑπῆρξεν ἔκτακτος. Ἐκτοτε ὁ Γουλιέλμος, ὅστις ἐλάτρευε τὴν μητέρα του, ἡγάπα ἰδιαζόντως καὶ περιέθαλπε τὰ τέως παρημαλημένα καὶ ἄσημα ταῦτα ἄνθη.

Μεταξὺ δύο κυριῶν τοῦ συρμοῦ:

- Καὶ ποῦ ἀγοράσατε τὰ δόντζα σας;
- Τί λέτε κυρία; Εἶνε δικὰ μου, γνήσια.
- Ἀχ! τί ὥρα! πῶς ἀπὸ ποῦ! Τὰ πέρνει κανεὶς γιὰ τὰ καλλίτερα ψεύτικα!

*

Τί ξεύρει ὁ κύριος περὶ τοῦ ὑπηρέτου;

- Τί ποιεῖ.
- Καὶ ὁ ὑπηρέτης περὶ τοῦ κυρίου;
- Τὰ πάντα.